

Lakik egy teknős

Lakik egy teknős a lépcső alatt.
Emlékszik az első motoromra.
Rendszáma nem volt, de arra is.
Egyszer majd elárulja,
ha hozok neki egy vödör somot.

Újságokat gyűjt.
Gyűrött lapszámokon pihen.
Vackába déli ételszagokat zár.
Teknője poros, szeme vörös.
Mepattant benne egy ér.
Éjszaka is figyel.

Trabanttal érkeznek.
A teknős megmerevedik.
A földszinten lakó fogorvos ajtót nyit.
Majd a fogfúrás túhegyes hangja.
De a teknős mozdulatlan.

Addig nem engedem a szeméttárolóba,
míg bele nem nézhetek
a nyitott szájába.

Mert tenger háborog odabent.
A hullámok felcsapnak a lépcsőkhöz.

Lakik egy teknős Ábrahám néninél.
A hűtő előtt alszik ilyenkor.
Ábrahám néni zsörtölődik.
Menjen arrébb, nem tudja tőle
kivenni a vért, vizeletet.

Vinné az orvoshoz.
Nem beteg, de együtt él egy teknőssel.

Hétfő este a teknős Derricket néz.
Ábrahám néni horkol, felriad.
Csak ne ő haljon meg hamarabb –
Mindketten erre gondolnak.

A teknős másnap megkapja a vödör somot.
Mindent elárul.
Gyilkost. Rendszámot.
Ábrahám néni mosdatlanságát,
vércseppjeit a kőlépcsőn.

A teknős kitérte száját.
Ábrahám néni belepillant.
Tenger háborog odabent.
A hullámok felcsapnak
az első emeleti lakás ajtajáig.

Lakik egy teknős a kocsmában.
A biliárdasztal alatt nyújtogatja nyakát.
Éjjel, amikor tizenöt évesen visszamegyünk,
a teknős a piszoárból iszik.

Nem szabad, mondja neki a kocsmáros.

■ Iszunk, tudja a teknős.

Iszunk fiatalon, hajnalig.
Újabb fél kevert,
és a teknős sarokba szorít.

Másnap délután ugyanott.

Kólát kortyolunk.

A teknős sörös rekeszeken pihen.

Bele akarok látni a szájába.

Le, mélyre.

Vasárnapi apály van odabent.

A tenger kihűlt kávéként kavarg.

Hartay Csaba (1977): költő, újságíró. Hat verseskötet szerzője, a legutóbbi *Nyúlzug* címmel 2008-ban jelent meg a Podmaniczky Művészeti Alapítványnál.